

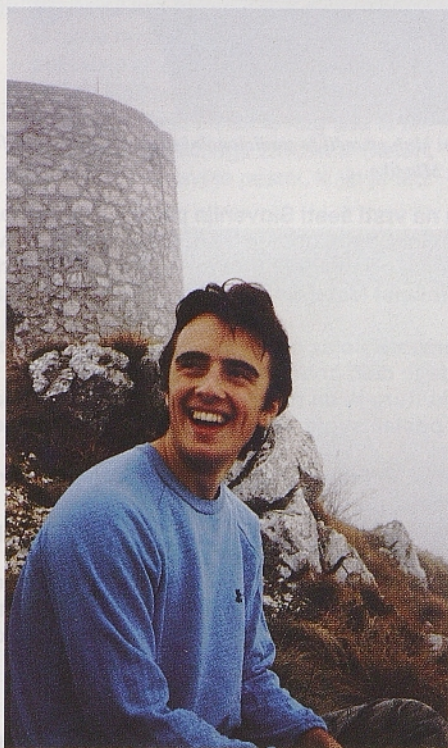
*...da občutim v sebi
le eno veličast vesoljstva tihega
Rast.*
(Srečka Kosovel)

UVODNIK

Čas je, da se sanje uresničijo

Noč je na Veliki planini. Skupaj s tremi prijatelji s fakultete zrem v dolino, v mehko razprostrto ljubljansko kotline. V tem pogledu zaobjemam vse sveteče se utripanje te lepe slovenske noči; utripanje, ki sega kakor neprekinjeno od zemlje do neba: od električnih luči na cestah in v televizijskih sobah, do skrivnostne luči nebesnih teles, ki udara iz temnega brezna svetlobnih let. To je utripanje upanja in sanj svobodne in samostojne Slovenije. Toda katero upanje podžiga te zemeljske in nebesne plamenne? Kaj sanja ta slovenska noč? Ali v resnici sploh kaj sanja, ali pa je vse to osupljivo nočno skladje luči in teme, le velika optična prevara nesmisla?

Zazrimo se navznoter, v naša srca, in si postavimo to isto vprašanje. Ali naše duše sploh še kaj sanjajo zares? Ali sploh še kaj upajo, verujejo in ljubijo zares? Na licih mladih ljudi, študentov, cveta slovenskega naroda, opažam v glavnem le neko zatohlo razočaranje nad možnostjo polnega življenja v državni skupnosti, le nek "trenzen" obup nad možnostjo politike, ki bi ne bila popolnoma vklenjena v spono človeške majhnosti in sebičnosti. So to lica ljudi s samostojnimi in svobodnimi srci? So to lica, ki razodevajo svobodo in samostojnost naroda? Ob teh licih se lahko vprašamo, česa smo se pravzaprav osvobodili leta '91. Res je, osvobodili smo se jugoslovanskega režima, toda ali smo se v tej osvoboditvi osvobodili tudi našega ledenega obupa nad možnostjo pravičnosti in ljubezni?

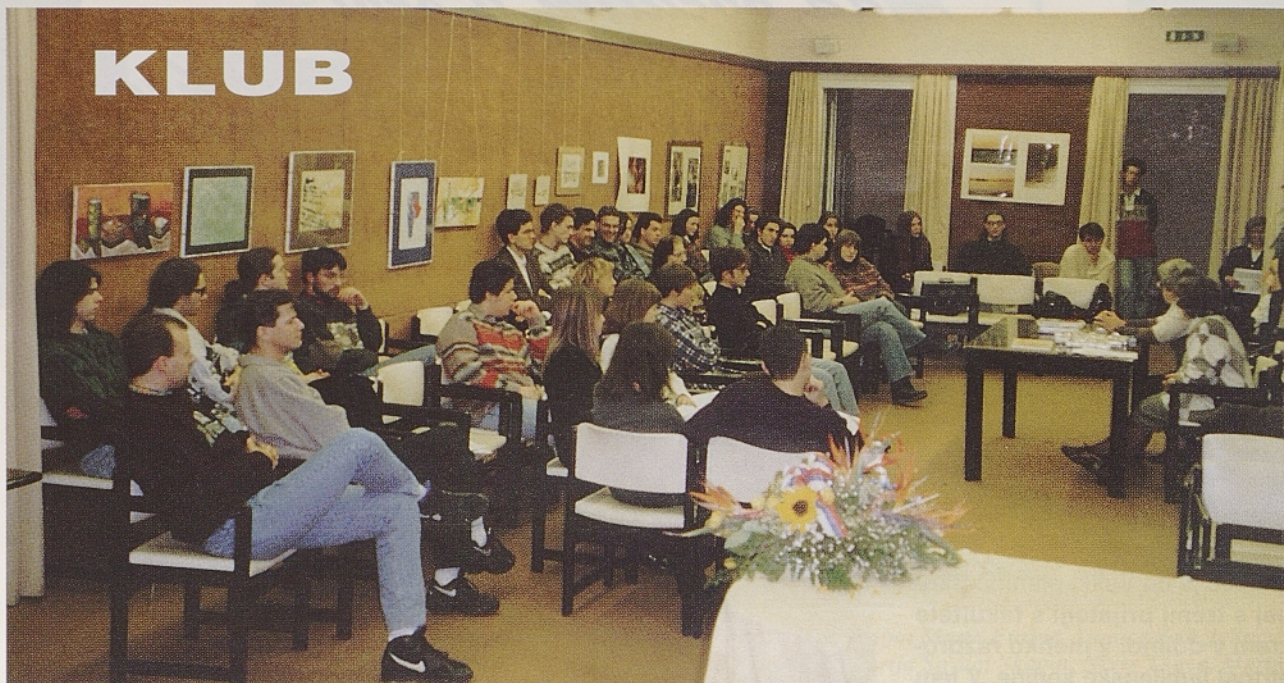
Katoličani smo poklicani postaviti nasproti tej ledeni, vase zagledani, razočarani "svobodi", dimenzijo totalne svobode, dimenzijo Cerkve. Ponesti moramo naše ohromelo narodno telo, ki ne zna več upati, k potokom Kristusove krvi. Ti bodo kot hroudourniki iz gora, v bučeči Tišini razgrebli iz naših žil vso v sebičnosti sesirjeno kri. Tedaj bomo uvideli, da je Božje kraljestvo na zemlji možno, da je resnična pravičnost možna. Tedaj bomo zaplameneli v ognju upijanajoče ljubezni Očeta, Sina in Svetega Duha. Skratka, ne bojmo se vzklkniti, skupaj s pravoslavnicami, da je lahko politični program svobodnega naroda lahko le eden: Sveta Trojica. Vsi drugi programi so le puhla retorika teme.

Kako naj uresničimo ta veliki program? Najprej s tem, da se zavemo, da je svetost možna tukaj in zdaj: pri skavtih, na univerzi, na srednji šoli, na delovnem mestu, v politiki, doma, povsod. Nato je treba začeti razmišljati, kako bi vse te posamezne realnosti popolnoma usmerili in med seboj vzkladili v doseganju tega visokega skupnega ideala svetosti. Tako bomo postali na vseh ravneh udje enega samega v ljubezni krvavečega telesa: telesa križanega Kristusa.

Sedaj vem, kaj sanjajo te migetajoče luči v dolini in na nebu. Te luči, ki povezujejo v skrivnostno občestvo nebesa in zemljo, sanjajo novo, sveto Slovenijo.

Ivo Kerže

KLUB

Ob dnevu slovenske kulture je Slovenski kulturni klub priredil že tradicionalni literarni, likovni in fotografski natečaj. Nagrade za zmagovalce sta darovali draguljarna Malalan z Opčin in založba Mladika.

V soboto, 18. januarja, je bil v klubu na vrsti šesti Slovenija party. Ob tej priložnosti smo praznovali peto obletnico mednarodnega priznanja države Slovenije. Častni gost je bil dr. Janez Dular, prvi minister za Slovence po svetu v prvi demokratični vladi. Uvodni govor je imel predsednik Slovenske prosvete Marij Maver.

25. januarja sta bila v klubu gosta violinist Matej Santi in pianistka Lara Komar. Klubovcem sta zaigrala nekaj znanih del priznanih skladateljev.

1. februarja je v klubu predaval Fabrizio Polojaz o ustvarjanju risank, od risanih do plastičnih in tistih z glinastimi premikajočimi se figurami. Povedal je, da to delo pobere ogromno časa in je zanj potrebno veliko potrpljenja.

8. februarja, na praznik slovenske kulture je bil na sporedu filmski večer, naslednjo soboto pa je bil na vrsti natečaj SKK, kamor so mladi ustvarjalci poslali svoje spise, poezije, slike in risbe. Podrobneje poročamo o tem v posebnem članku.

22. februarja sta predavala Matej Susič in Francesca Simoni o svojem potovanju po Kubi. Sprva sta klubovcem v nekaj besedah predstavila svoje potovanje, potem pa sta pokazala posnetek.

1. marca je bila na vrsti mlada predavateljica Martina Solc, ki je klubovcem povedala marsikaj zanimivega o svojem enoletnem študiju na Islandiji.

Na dan žena je bil v klubu gost psihoanalitik dr. Pavle Kogej, ki je imel predavanje z naslovom "Dekleta so drugačna... fantje tudi." Na kratek, a imeniten način je razložil, katere so bistvene razlike med fanti in dekleti.

V soboto, 15. marca, je predavala prof. Martina Kofol o miselnosti ruskega človeka. Predavanje je bilo tretje v sklopu predavanj o Rusiji.

Erik Sancin

Pavle Kogej: "Dekleta so dragačna - fantje tudi".

Dobro obiskani večer o posebnih tehnikah animiranega filma. Večer si je zamislil Fabrizio Polojaz.

Mladi ustvarjalci v SKK

V Slovenskem kulturnem klubu so tudi letos po že ustaljeni navadi praznovali praznik slovenske kulture tako, da so najprej razpisali nagradni literarni, likovni in fotografski natečaj za mlade ustvarjalce, v soboto, 15. februarja, pa je bila na sporedu slovesnost, na kateri so razglasili in nagradili zmagovalce. Da si je tudi publika lahko ustvarila mnenje o izdelkih, ki so jih ocenile komisije, je bil istega večera na sporedu še recital literarnih prispevkov in odprtje razstave likovnih in fotografskih izdelkov. Tako je nazadnje lahko glasovala tudi publika in samostojno izbrala najboljši izdelek v vsaki izmed treh kategorij.

Natečajev se je letos udeležilo približno dvajset mladih (nekateri izmed njih so poslali več prispevkov). Predvsem v kategorijah likovne in literarne umetnosti so letos sodelovali večinoma mlajši, t.j. dijaki višjih šol, sodelovalo pa je tudi nekaj univerzitetnih študentov.

Kot prva se je sestala likovna komisija, ki so jo sestavljali priznani likovni umetnik Franko Vecchiet ter dve likovni pedagoginji in ustvarjalki, prof. Nadja Doljak in prof. Magda Samec. Prvo nagrado je komisija dodelila **Roku Opelltu**, dijaku znanstvenega liceja Prešeren za sliko Pisava in bodeča žica. Drugo nagrado si je prislužila **Martina Ozbič** z akvarelom Zima, tretjo pa dijak znanstvenega liceja Prešeren **Vanja Saksida** za svoje Tihožitje. Tudi publika se je, podobno kot komisija, odločila za akvarel Martine Ozbič.

Komisijo za fotografski natečaj so sestavljali inž. Marjan Jevnikar, časnikar Sergij Pahor in ljubitelj in zbiratelj starih fotografij Filip Fisher. Podelili so vse tri nagrade. Prvo je prejel študent **Paolo Tanze**, ki že vrsto let zelo uspešno sodeluje na natečaju, za sliko v črnobeli tehniki, ki prikazuje tihožitje stolov in njihovih senc. Drugo nagrado je prejel dijak tehničnega zavoda J. Štefana **Riccardo Baldassari** za sliko z naslovom "Carpe diem - št. 14", tretjo pa študentka **Vladica Vodopivec** za dokumentarno sliko z geslom "Leteča preproga". Publika je nagradila Riccarda Baldassarija predvsem za sliko v črnobeli tehniki, ki prikazuje nebo, ki se zrcali v lužah.

Med literarnimi prispevki je letos prevladala poezija. Presenetljivo je bilo tudi dejstvo, da so se letos na natečaj prijavili mladi, ki prej niso nikoli sodelovali na

natečaju SKK. Komisijo so sestavljale profesorica Nada Pertot, pisatelj Rafko Dolhar in mentorica SKK Lučka Susič. Prvo nagrado so podelili **Raffaelli Petronio** za dolg in bogat ciklus lirskih pesmi. Drugo nagrado si delita dijakinja klasičnega liceja F. Prešeren Jadranka Cergol za črtico In jutri bo nov dan in dijak klasičnega liceja P. Trubar iz Gorice **David Bandelli** za tri pesmi. Tretjo nagrado pa si je prislužila dijakinja znanstvenega liceja F. Prešeren **Jadranka Križman** za črtico, ki jo je napisala kot komentar citatu iz Levstika "Čas je veter, ki pleve razpihava in le zrno pušča". Tudi publika je bila najbolj navdušena nad pesmimi Raffaella Petronio, treba pa je omeniti, da si le za las te nagrade ni prislužil dijak tehničnega zavoda J. Štefan, Jurij Kekič za svoje pesmi, ki jih je tudi

komisija pohvalila. Komisija je pohvalila tudi pesem "Solza" dijakinje znanstvenega liceja Tinkare Kovač.

Posebno svežino je na ta natečaj prinesel literarno-likovni prispevek otrok 1. in 2. razreda osnovne šole Ribičič, ki so poslali na natečaj plakat, ki so ga izdelali ob slovenskem kulturnem prazniku in ga opremili z risbicami in stavki, v katerih izražajo svoje pojmovanje o tem, kaj je kultura. Komisija jih je nagradila s knjižnim darom.

Lepe in bogate nagrade, ki jih je podelila komisija, je tudi letos darovala draguljarna Malalan z Opčin, nagrade, ki jih je podelila publika, pa je darovala založba Mladika. Obe sta s tem dokazali veliko pozornost do mladih ter do zamejske kulture in ustvarjalnosti.

Breda Susič

Nekateri izmed nagrajencev letošnjega natečaja SKK. Spodaj na desni: Raffaella Petronio (1. nagrada lit. n.), na levi: Jadranka Cergol (2. nagrada lit. n.). Zgoraj z desne proti levi: Riccardo Baldassari (2. nagrada fot. n.), Martina Ozbič (2. nagrada lik. nat.), Paolo Tanze (1. nagrada fot. n.) in Rok OPELLT (1. nagrada lik. n.).

“Lahka” mamila ... in še kaj

O “lahkih” mamilih je v zadnjih letih precej govora, kljub temu, pa se o teh mladim nudi premalo informacij. Nepoznavanje pa je verjetno eden glavnih razlogov za tako razširjenost teh mamil. Kar mladi vemo o “lahkih” mamilih, smo namreč največkrat izvedeli iz lastnih izkušenj in iz izkušenj naših sošolcev oz. prijateljev. Prav sošolci in prijatelji pa so - kot bomo spoznali v naslednjih odstavkih - največkrat krivi, da tudi drugi pridejo v ta krog. Poleg tega pa nepopolna informacija večkrat povzroča veliko zmedo in napačne predstave o učinkih in posledicah uživanja t.i. lahkih drog.

Zanimivo je, kaj o tej temi pravijo naši sovrstniki. Intervjuvala sem dva šestnajsrletnika, ki na to tematiko gledata iz različnih zornih kotov. Eden se srečuje s temi snovmi le občasno, jih pa tudi sam uživa, druga bolje pozna to realnost, jih pa ni nikoli poskusila.

LEV:

Lahka mamila (marijuano in hašiš) sem že poskusil, in sicer na pobudo prijateljev, ki so mi ponudili “nekaj novega” in “nekaj, kar ne škodi”. Ne počutim se telesno odvisnega, lahka mamila pa me privlačujejo zaradi njihovih učinkov, in sicer občutkov sproščenosti in svobode. Kar se tiče težkih mamil in govoric, da se po daljšem času uživanja lahkih mamil avtomatično preide na težka, jih - vsaj kar se mene tiče - popolnoma zavračam. Težka mamila me sploh ne privlačujejo, tudi ker se jih - če odkrito povem - bojim. Priznam pa, da obstaja možnost, da se lahko preide na težka mamila zaradi tega, ker so razpečevalci lahkih mamil večkrat tudi razpečevalci težkih. Kar se pa legalizacije lahkih drog tiče, se s tem predlogom strinjam. Strinjam se iz enostavnega razloga, ker sta legalizirana alkohol in tobak, od katerih postaneš kaj kmalu odvisen in katerih učinki so tudi nevarni. Zato se lahko legalizira tudi marijuano in hašiš. Seveda bi se pa prej moralo izboljšati varnost in nadzorstvo - predvsem na cestah, kar, kot vidimo pri drugih državah, ni nemogoče. Poleg tega mislim, da bi se z legalizacijo lahkih mamil omejilo tudi prodajo težkih mamil iz prej navedenega razloga.

LUNA:

Lahkih mamil nisem poskusila in nimam niti takega namena. Res je,

da se na alkohol in tobak prej privadiš, kar se pa učinkov tiče, so popolnoma različni. Poznam več primerov oseb, ki so se po dolgotrajnem oz. stalnem uživanju lahkih mamil popolnoma spremenili. Prej so bili normalni, imeli so prijatelje, bili so odprtega značaja in redno so obiskovali šolo. Potem pa so se popolnoma spremenili: zapustili so družbo, se izolirali, pustili šolo in se začeli obnašati in govoriti na zelo čuden način. Kako in zakaj začneš z uživanjem mamil? Strinjam se, da so največkrat krivi prijatelji. Sam namreč ne začneš - kot npr. pri alkoholu - tudi zato ker, če se čez noč odločiš, da boš začel, je to precej težje izvedljivo, ker mamil ne najdeš v trgovini. Vsaj zaenkrat še ne... Če se pa povrnem na učinke, tokrat fizične, lahko povem samo to: nekemu prijatelju oz. sošolcu so prijatelji nekoč ponudili, naj poskusi. Ko je to storil oz. ko so učinki začeli delovati, se je usedel na motor in odpeljal. Zaradi mamil je delno izgubil nadzorstvo nad samim seboj in se zato zaletel - in umrl. Poleg tega pa dolgotrajno uživanje takozvanih “lahkih” mamil vpliva mnogo huje na možgane, kot pa cigarete. Če namreč kadiš 30 let tobak, se to na intelektualni ravni ne opazi tako močno, kot pa če 30 let kadiš npr. marijuano. Kar se pa legalizacije tiče, sem popolnoma proti, kajti vidim v tem le razširitev uporabe “lahkih” mamil ne pa istočasne omejitve trgovanja s težkimi. Če se je namreč do sedaj dobilo lahka mami-

la, se bo ravno tako brez večjih dalo dobiti tudi težka.

Kot sem že uvodoma napisala, nam šola kot ustanova ne nudi veliko informacij o tej tematiki, zato sem bila primorana poiskati informacije drugod, in sicer na državni brezplačni telefonski liniji okraja za socialne zadeve - DROGATEL tel. 167/011222 -, na katero se lahko vsakdo obrne za katerokoli vprašanje s tem v zvezi.

Začnimo z definicijo “lahka” mamila. Strokovnjaki ne ločujejo lahkih (marijuana in hašiš) od težkih (heroin, kokain...) mamil, ampak kvečjemu mamila, ki povzročajo telesno odvisnost (heroin ipd.) od tistih, ki povzročajo psihološko odvisnost (marijuana, hašiš, kokain ipd.). Pri tej vrsti odvisnosti predstavljajo mamila predvsem psihološko oporo, beg iz realnosti ipd. Izrez “lahka” mamila, ki se je razširil med ljudmi, ni utemeljen, kajti tudi trditve o manjši meri škodljivosti teh so napačne. Konkretnih težav namreč, ki se pojavijo z dokaj rednim uživanjem te vrste mamil, ne manjka. Naj jih naštejemo: PARANOJA, halucinacije, psihomotorična neuravnovesenost, težave s koncentracijo, kronična težava v odgovarjanju, da omenim le najlažje. K hudim težavam prištevamo pa nagnjenost (v večji meri kot pri cigaretah) k raznim boleznim dihal, vključujoč TUMORJE in - v skrajnih primerih seveda - tudi raka, in pa bolezni in TUMORJE na ledvicah. Nagnjenost oz. možnost srečanja bolezni in težav se seveda veča v sorazmerju z višjo starostjo.

Kar se pa legalizacije tiče, je to izključno politični in ekonomski problem. Mamila ostanejo mamila tudi z legalizacijo. Res je, da se je z legalizacijo alkohola in tobaka praktično odprla pot tudi za legalizacijo te vrste mamil. Če pa je na trzišču že na razpolago strup, to še ne pomeni, da je treba njegovo količino in raznovrstnost še povečati!

Erika Hrovatin

Prve priprave na letošnjo Drago mladih

Kot smo že poročali, potekajo že od zaključka lanske Drage mladih priprave za letošnjo izvedbo prireditve.

V petek, 7. marca, je v Ljubljani potekal pripravljalni sestanek, ki so se ga udeležili predstavniki AKZ Amos iz Maribora (letošnji glavni organizatorji), Združenja katoliških študentov iz Ljubljane, društva Mavrični most mladih s slovenske Primorske, Mladinskega interesnega kluba iz Črnuč in Mladinskega odbora Slovenske prosvete iz Trsta.

Geslo letošnje Drage mladih, ki se bo odvijala v parku Finžgarjevega doma na Opčinah pri Trstu od 4. do 6. septembra in ki bo sedma po vrsti, bo "Naslednja postaja: Evropa!" Tema, ki smo si jo torej izbrali, je Evropska Unija. Kot vedno se bomo temi približali iz različnih zornih kotov: najprej bo na sporedu uvodno predavanje, ki bo osvetlilo duhovne in kulturne temelje EU. Potem pa bosta na vrsti še dve okrogli mizi: pri prvi bodo gostje govorili o izkušnjah držav, ki so že članice EU, o njihovi že prehojeni poti in o njihovih težavah ter perspektivah. Gostje druge okrogle mize pa bodo analizirali, kaj (vključitev v) EU predstavlja tako na političnem, kot na gospodarskem, družbenem in kulturnem področju.

Seveda bodo organizatorji poskrbeli tudi za kulturni in družabni program Drage mladih.

Člani pripravljalnega odbora smo prepričani, da je tema dovolj zanimiva in aktualna za vse mlade, zato jih že sedaj vabimo, da se srečanja udeležijo v velikem številu.

Breda Susič

Po smrti treh novinarjev v Mostarju - januar 1994

Tiha zora smrti
na črnem nebu.
Plaha roka išče življenje,
ki ga ni več.
Kdo bo mogel odleteti
skozi črnino
v sinje nebo?

Veliki petek

Temna noč.
V nji je Kristus umrl
za nas.
In mi se bijemo še
in zavidamo ljudem
in hočemo imeti vse.
Kaj pa biti?
Biti

Vsi so izgubljeni

v tunelih brezbrčnosti in dolgočasja.
In človek, ki ima še dušo
in trpi,
ne ve več, kje je izhod
iz tega groba.
Nobeden več ne pride,
da pokazal bi mu vrata,
prižgal mu novo luč. V svobodo.

Velika noč

Tvoji žarki so razjedli moj nemir.
Tvoje sonce je pred mano, o moj
Bog!
V temi src in duš se je rodilo
iz trpljenja misli vseh ljudi.
Kot bel metulj,
kot bela lilija
je zaplesalo življenje.

Misli

Slišim brezmejnost okoli sebe.
Kot ples
dveh zaljubljenih ptic
na nebu brez meja.
Le beli oblaki in mir.
Hočem biti le ptica, ki poleti
v modro nebo brez mej.
Ali pa tihi delfin,
ki iz vala v val
se vrača,
smejoč v šum morja.
Ali drevo,
ki vije veje sem
in tja, kot burja hoče.
Kaj drugega pomembno je?
Le z dušo spremeniti se
v vse.

Raffaella Petronio

Raffaella Petronio je prejela prvo nagrado na literarnem natečaju SKK 1997. Pesmi cikla, ki obsega 11 strani, odražajo občutljivo osebnost, ki v pesniškem jeziku podoživlja tragične dogodke iz sedanjosti, sega v preteklost in neprisiljeno izraža ljubezenska, prijateljska in verska čustva. Branje teh pesmi je lahko vsakemu bralcu v obogatitev.

RAST, mladinska priloga Mladike,
34133 Trst, ulica Donizetti 3
Pripravlja uredniški odbor mladih.

Pri tej številki so sodelovali:
Ivo Kerže, Erik Sancin, Breda Susič,
Erika Hrovatin,
Raffaella Petronio, Sara Trampuž
in Andrej Zaghet.

Številko je uredila Breda Susič.

Trst, marec 1997

Tisk Graphart
Drev. G. D'Annunzio 27/E,
Tel. 040/772151

BISER

Celo noč se je nemirno premetaval po postelji. V sanjah se mu je prikazovala ona, ja, njegova ljubezen, ki je prejšnjo noč utonila v morju. Nikoli več je ne bo videl. Planil je kvišku. Od nemirnega spanja je bil utrujen. Odločil se je. K morju pojde. Morje mu jo je odvzelo, sprejelo jo je v svoje temne globine, kjer ne bo nikoli več uzrla sonca ali meseca. Srce je težko bilo, oteženo od silne žalosti. Stekel je na obalo. Spotikal se je po kamenju, priteknel je na peščeno obalo. Povzpel se je na skalo.

Na obzorju se je že svitalo. Temna vodna gmota se je razlivala po pesku. Topla je bila. Sedel je na visoki skali. Njegov utrujeni pogled je taval po temnem morju. Nobene ladje, ničesar. Predirni kriki galebsov so ga malce zdravili. Mesec je začel bledeti. Zarja je bila vedno svetlejša. Bil je nebeški prizor. Svetla obla je pokukala iz za obzorja in razlila zlato svetlobo čez vodno gmoto. Morje se je zazdelo kot neizmerna zlata poljana, peneči se valovi so bili kot bele rože na zlatem travniku. Videl je sebe in svojo ljubezen, kako sta se podila po njem. Utrgal je belo rožo in ji jo postavil pred nebeški obraz, poln miline. Silni val je spremenil zlat travnik v pusto, svetlo močvirje, ki se je raztezalo milje in milje daleč, kamor je segalo oko. In prav iz teh ostrih oči je kanila solza. V blisku sonca se je bleščala kot biser. Padla je na pesek in morje jo je pogoltnilo. Sonce je bilo že visoko na nebu. Nebesna modrina, prepredena z žarki, je bila kot zlati pajčolan, ki ga je sonce čez noč spredlo, da bi se zdaj lahko šopiril. In pod njim sinje morje, ki ga je z visokimi valovi skušalo izmiti iz neba. Dan se je prevesil v večer. Sonce je pordelo kot sramežljiva nevesta. Obzorje se je rdeče obarvalo. Galebi so s predirnimi kriki poleteli proti njemu. Bele peruti so se obarvale v rdeče in neumorno mahale, kot njegovo srce, ki je bilo naprej, brez prestanka, noč in dan, v hrenenju po svoji ljubezni, ki zdaj počiva na dnu rdeče obarvanega morja. Sonce je kanilo za obzorjem, kot kanejo jagode rožnega venca iz rok po božnega dekleta. Na nebu so zablestele zvezde, vzšel je mesec. Bil je kot srebrni nočni galeb, ki leti preko zvezdami posute temne planjave. Srebrna mesečina se je razlivala po morju.

PO NEVIHTI
V GORAH

Cela kočja je že dišala po kavi, ko je Elizabeth skrbno spravila zadnji pulover v gorski nahrbtnik. Pazljivo ga je naposled zaprla in se za trenutek zagledala v prazno. Kot po navadi ni pozabila ničesar, saj je bila po značaju zelo skrbno in umirjeno dekle.

Cela kočja je že dišala po kavi, ko je John zelo neskrbno stlačil zadnji par nogavic v gorski nahrbtnik. Mudilo se mu je stopiti čez prag in se napotiti na vrh najlepše gore v okolici. Deformiran nahrbtnik si je prinesel k mizi - pripravljeni za zajtrk.

Po bogatem zajtrku, kakršen je sicer potreben, preden se človek napoti na vrhove gora,

je končno odprla vrata, globoko vdihnila svež gorski zrak in navdušeno napravila prve korake, ko jo je kar naenkrat nekdo pahnjal na tla.

je končno odprl vrata, se zaletel ven, se ustavil, spet stekel noter po nahrbtnik in končno stekel iz kočje, ko je kar naenkrat trčil nekoga.

“Krasen začetek!”

si je mislila in strogo pogledala krivca..., ki pravzaprav ni bil najstrašnejši človek na svetu... ampak gotovo preveč raztresen za njene okuse.

si je mislil in plaho pogledal... skorajda lepo dekle... ki pa mu je dala takoj vtis strogosti in natančnosti, kateri sta bili lastnosti, ki mu nista odgovarjali.

“Oprostite”, ji je prijazno dejal in ji podal roko, da bi vstala. Zatem sta se predstavila:

“Elizabeth Green.”

“John Mc Clony.”

Zopet ji je stisnil roko v znak pozdrava.

“Nikoli še nisem srečala tako emotivnega človeka. Če se mu bo še malo potila roka, se mu bo kar stopila!”

Zelo ga je bilo sram, čutil je, da se mu roka poti in jo je zato takoj umaknil.

Kljub vtisu, ki sta si ga ustvarila drug o drugem, sta vseeno hodila skupaj. Začela sta se pogovarjati in spoznavati. Skupnega nista sicer imela ničesar razen ljubezni do gora in še posebej do te...

Pot se je vzpenjala in spuščala in kot se je neznana pokrajina stalno znova odpirala, sta se tudi onadva odpirala drug drugemu.

Po večurni hoji sta se ustavila ob majhnem žuborečem potoku pod mogočnimi, še malo zasneženimi skalami. Nekaj časa sta molčala, nato pa je on spregovoril:

Težko se je izražal, čutila je, da je kaj narobe.

“Ne boš verjela, če ti povem, s kakšnim namenom sem se napotil na to goro.”

“Kakšen cilj?” ga je zaskrbljeno vprašala.

“Precej časa sem načrtoval tisti cilj...”

ga je ljubeznivo vprašala.
“SAMOMOR.”

Zavladala je smrtna tišina.

Želela si je, da ne bil nikoli slišala tiste besede. V njeni duši je zavladala popolna zmeda, čeprav ni tega kazala navzven.

Končno se je le komu izpovedal, ven-

dar je s plašnimi očmi pogledal vanjo. Ustrašil se je, ker se mu je zdela indiferentna. "Vendar sem se dokončno premislil, ko sem te spoznal. Polna življenja si, zelo močnega značaja in prav ti si me prepričala, da bi bilo to dejanje nesmiselno, saj po nevihti vedno posije sonce. Ta nevihta je bila meni skoraj usodna, vendar sem srečal nekoga, prijatelja oz. prijateljico, ki mi je vlila sončno toplino v mojo temo, za katero sem mislil, da bo večna."

Komaj je končal stavek, je ona vstala.

Ni bila navajena poslušati tako močnih besed, zato je bila njena edina pripomba na tisto izpoved...

"Bolje bo, da nadaljujeva, kmalu se bo zmračilo."

Odpirala je usta, iz katerih je močno upal, da bodo izšle spodbudne in sončne besede...

Od tistega trenutka do vrha gore je vladala bobneča tišina.

Ni minila minuta, da ne bi mislila na njegove besede, vendar je v njenih mislih še vedno vladala zmeda. Zanj je čutila nekaj, nekaj zelo močnega, nekaj, kar privede ljudi do smrti za drugo osebo.

Čutil je, da jo je kljub njenemu brezizraznemu pogledu zmedel, istočasno pa je opazal v njenih očeh neke iskricе, ki si jih ni znal razlagati.

Končno sta dospela do vrha gore.

Po tistih besedah ji je postalo vse neznanstvo jasno. Besede, za katere je čutila potrebo, da jih izreče, ji je narekovalo srce. "Pravi prijatelj je vedno nositelj sonca."

"Tukaj bi se bilo zgodilo."

V tistem trenutku se ji je obraz nedomoma zjasnil.

Ob tistih besedah sta oba razumela, da tisto, kar sta čutila drug do drugega, ni bila ljubezen, temveč rojstvo - na prvi pogled pravega - prijateljstva.

Erika Hrovatin

Avtorica je za ta sestavek prejela drugo nagrado na lanskem literarnem natečaju Slovenskega kulturnega kluba z naslednjo utemeljitvijo:

Zelo domiselno napisan sestavek, v katerem preide avtorica iz mladostne sproščenosti v resnobo. Jezikovni izraz je primeren vsebini. Sestavek je vreden pohvale, priznanja in tudi objave.

Vsakokrat, ko je val butnil ob skalo, na kateri je sedel, na vse strani je brizgnilo tisočero morskih kapljic, ki so bile v mesečini podobne biserom. Morje se je zdelo nočni rudnik srebra. Mrzla sapa mu je razmršila temne lase. Utrinek je na nočnem nebu zablestel, vendar ni izginil, padel je v morje, ki je v trenutku zažarelo. Divji valovi so začeli butati ob skale, galebi so predirno zakričali, vstal je. Vzravnan je stal na mogočni skali, galebi so tembolj kričali, močan veter je prinesel močan val. Bil je moker od glave do pete, ampak ni se zmenil za to. Dvignil je kvišku roke, valovi so silneje butali ob skalo, se razlivali po pesku. Morje je bilo vedno svetlejšo, naenkrat se je vse stemnilo, le mesec je razlival mesečino po morju. Velik val se je bližal obali. V njem je videl obraz svoje drage. Zanj je to bil pravi dar božji. Buljil je v val, ki je silovito treščil v skalo, na milijarde biserov je brizgnilo na vse strani, objeli so ga, on pa je stal, z razprostrtimi rokami in s pogledom na širo morje. "Hvala", je šepnil in biser bolečine mu je kanil iz oči. Padel je v morje, se pomešal z drugimi biseri in izginil v morju, da bi poiskal svojo ljubezen. Mesec je s svojo otožno mesečino opazoval ta prizor. Mladenič na skali je uprl oči vanj, galebi so složno jadrili okoli skale, medtem pa je neznoten biser izginil na dnu morja. Tenek žarek mesečine je prodril v temne morske globine in ga osvetlil. Poleg njega je ležala njegova ljubezen. Silen val je ponese sliko njene obraza na obalo, ki se je povzdignil visoko v nebo in se izgubil v srebrni mesečini. S krikom je izginila tudi bolečina, ki jo je nosil v sebi. Lažje je zadihal svež morski zrak. Znova je sedel. Počutil se je lahek in želel poleteti kot galeb čez širo morje, da bi poiskal svojo ljubezen. Morje se je obarvalo z zlatimi lisami. Zapazil je zarjo, ki se je dvigala izza obzorja.

Erik Sancin

Avtor je za ta sestavek prejel tretjo nagrado na lanskem literarnem natečaju Slovenskega kulturnega kluba z naslednjo utemeljitvijo: sestavek se bere kot pravljica idila in priča, da je pisec nadarjen in občutljiv. S študijem in prebiranjem knjig bo prav gotovo ta talent razvil in obogatil s pravim smislom za mero in besedni izraz. Sestavek zasluži nagrado zaradi fabulativne poetičnosti in pisateljeve vneme mladostnika.

Michelle

Tokrat si lahko podrobno ogledamo pisavo šestnajstletnega dekleta. Način pisanja je zelo urejen in posamezne vrstice med seboj pravilno razvrščene: celotno besedilo (brez podpisa) je skratka izraz miselne urejenosti, organizacije pri vsakdanjem delu in zanesljivosti. Zgornji rob lista je posebno poudarjen, kar je izraz spoštljivega odnosa, ki ga ima dekleta do avtoritete. Stopnja avtokontrole, ki jo ima omenjena oseba, je izredno visoka, saj se kaže v besedilu od prve do zadnje besede. Nedvomno prevladuje razum nad čustvi, ker je v pismenem izdelku oblika posameznih črk važnejša od hitrosti ali ritma načina pisanja. V javnosti prevladujeta torej resnost in tlačenje čustev, medtem ko je podpis (ki je izraz prave narave vsake osebe) nagnjen na desno in hitrejši od celotnega besedila. Razliko med pisanjem posameznih stavkov in podpisom si lahko torej razlagamo takole: ko dekleta opusti javno življenje, sprošča svoja čustva in se zateka v svet fantazije; to ji omogoča, da si ponovno pridobi energije za avtokontrolo v ponovnem življenju v javnosti. Pisava torej razodeva, da je navidezna odmaknjenost tega dekleta v socialnem življenju le maska, za katero se skrivajo čustva, nežnost in prikupnost.

Njena pisava je zelo okrogla, kar nedvomno označuje dobroto in prijaznost do bližnjega, če jo kdo prosi za pomoč. To dekleta je sposobno poslušati nasvete drugih, ko je v družbi, vendar nazadnje pogosto odloča po svoji volji. Dojemanje vsake situacije je v glavnem subjektivno: večkrat namreč ocenjuje stvari in dogodke, ki se odvijajo okrog nje, na zelo osebni način, ker ji objektivna presoja dogodkov povzroča težave.

Zelo je aktivna in delavna ter vsako nalogo izvršuje do konca in skrbno. Problemi in težave je ne zaustavljajo, ker rada izpeljuje do konca vse, kar je začela.

Vaš otrok vas morda po dolgih letih ponovno
vpleta v šolsko dogajanje. Kot bivši otroci veste iz izkušnje,

Če želite, da bi bila vaša pisava objavljena in analizirana, pošljite pismeni izdelek v ulico Donizetti 3, 34133 Trst. Prosim, da za grafološko analizo upoštevate sledeče točke:

1. Papir naj bo popolnoma brez črt (format A4); 2. rabite lahko nalivno pero ali biro; 3. bodite spočiti, ko pišete; 4. besedilo naj ne bo prepisano; 5. pod besedilom se morate podpisati (če ne želite, da bi bilo vaše ime objavljeno, napišite zraven podpisa še psevdonim); 6. pod besedilom napišite še: spol, starost, izobrazbo, s kakšno roko ste pisali; 7. besedilo naj bo ali v slovenščini ali v italijanščini.

OCENE

Puccinijeva Japonska v dvorani Tripčevich

Prav tako kot frizure ali oblačila sledi tudi glasba določnim modnim trendom. Ob koncu prejšnjega stoletja se je torej med evropskimi kulturniki razpaslo zanimanje za orientalsko umetnost in se prepletlo z že obstoječimi strujami (dekadence, simbolizem, liberty). Likovniki so občudovali japonske tiske, skladatelji kot Debussy in Ravel pa preučevali in posnemali glasbo z Daljnega vzhoda, ki so jo tedaj kot zanimivost uvozili v Evropo. Splošni tendenci se ni izognil niti Puccini: iz njegovega ljubimkanja z orientalizmom je leta 1904 nastala opera *Madama Butterfly*, pred kratkim uprizorjena v dvorani Tripčevich, dvajset let pozneje pa še *Turandot*. Morda je vendarle šlo za nekaj več kot ljubimkanje: Puccini je namreč zadevo vzel zelo resno.

Kak manj nadarjeni ali komercialni avtor bi lahko pri *Butterfly* enostavno prestavil zapleteno ljubezensko zgodbo v eksotični japonski ambient in izoblikoval manirističen in kičast gledališki stvor, s katerim bi ustregel z dolgočasni malomeščanski publiki, željni kratkočasnega bega v oddaljene, neznane kraje. To pa bi bilo za umetnika Puccinijevega kalibra nepojmljivo. Zato se je on raje poglobil v preučevanje japonske glasbe in instrumentov ter se pri ženi japonskega

ambasadorja pozanimal o tradicijah in šegah "dežele vzhajajočega sonca". Šele potem se je posvetil skladanju in se pri tem poslužil tudi vzhodnjaških pentatonskih lestvic in posnemal zvočne efekte ljudskih glasbil in ritme narodnih plesnih motivov.

Ko je že Puccini v glasbi odklonil vsakršno orientalsko kičarijo, je moral še poskrbeti, da takšnega balasta ne bi bilo niti na odru. Zato je postavil v ospredje dogajanja tragični lik petnajstletne gejša Cio Cio San, ki se v prvem dejanju opere poroči z ameriškim poročnikom Pinkertonom. Zanj se je odpovedala svoji veri in družini, medtem ko on jemlje tole poroko kot zabavo. Dejansko so se lahko proti koncu 19. stoletja tujci začasno poročali z japonskimi dekletmi; zakon je trajal, dokler se niso vrnili v domovino, njihov odhod pa je avtomatično pomenil razvezo. V drugem dejanju živi Cio Cio San sama in v revščini. Dobila je otroka, za katerega Pinkerton ne ve. Še vedno trdno verjame, da bo nekoč mož prišel ponjo. V tretjem dejanju se on res vrne, vendar privede s seboj svojo pravo ženo, Američanko. Cio Cio San kmalu spozna resnico. Ko jo Pinkertonova žena prosi, naj ji izroči otroka in naj mu tako zagotovi boljšo bodočnost v Ameriki, se zaboje. Že iz te strnjene obnove je menda razvidno, da v tem tragično preprostom dogajanju ni prostora za orientalske čičkarije!

Sara Trampuž